

[Fuglsang.]

man har til dem — et kendskab, som et enstemmigt folketing gav udtryk for i sit memorandum i 1948 — vil de ikke vige tilbage for at bruge vort område, vore farvande og havne i disse strategiske planer — derfor vel netop deres iver for at udbygge dette samarbejde.

Dette stiller spørgsmålet om, hvordan regeringen har tænkt sig at hindre provokationer fra dansk område. Det giver også svaret, nemlig dette ene: Danmark må frigøre sig fra NATO. Jeg skal ikke prøve at granske de motiver, den enkelte i sin tid har haft for at støtte vor tilslutning, men jeg tror at turde sige, at den situation, vi nu befinder os i, ligger uden for de forudsætninger, nogen dengang havde forestillet sig.

Den politik, som tiden kræver, og som vi kommunister vil opfordre til samling om, er: for det første: ud af NATO og erklæring af Danmarks neutralitet og så vidt muligt søge stormagternes godkendelse heraf; i forbindelse hermed tilstræbe dannelse af et neutralt nordisk forbund som grundlag for en fredszone i vor del af verden. For det andet: aktiv støtte til alle bestræbelser for at hidføre afspænding og øget samarbejde mellem folkene. Som en konkret opgave her: aktivt at tilstræbe, støtte, i givet fald udfolde initiativ til afholdelse af det afbrudte topmøde på et sundere og mere reelt grundlag, et grundlag, som kan føre til en sådan afspænding og bedring i de internationale forbindelser, som er en forudsætning for den fred, det langt overvejende flertal også i denne sal oprigtigt ønsker. At vi for det tredje lægger vort lod i vægtskålen for at nå en sådan løsning af det tyske spørgsmål, at det for det tyske folk kan gøre ende på 15 års krigstilstand og for Tysklands naboer fjerne en stadig kilde til uro og frygt. Herunder som et udtryk for vor gode vilje og samtidig som udtryk for, at Danmark betragter sig som en uafhængig stat med ret til at føre sin egen udenrigspolitik: anerkendelse af Den tyske demokratiske Republik, på samme måde som vi har anerkendt og har diplomatisk forbindelse med Forbundsrepublikken.

Når det ærede medlem hr. Per Hækkerup netop sagde, at vi ikke kan lade vor aner-

kendelse af andre stater diktere af politiske sympatier, er jeg faktisk interesseret i at vide, om dette gælder ikke blot Sydafrika, men også Den tyske demokratiske Republik.

Aksel Larsen: Da det ærede medlem hr. Per Hækkerup åbnede denne debat, kom han med den udtalelse, at det hører til traditionerne, at vi får en udenrigspolitisk redegørelse og debat i folketinget, inden tinget slutter sit arbejde. Det er vistnok rigtigt, at det hører til traditionerne, de bliver dog ikke fulgt slavisk hvert år; men jeg er ikke sikker på, at det er nogen ubetinget god tradition med en debat som den, vi har nu. Jeg tror, det ville være en bedre tradition at få i folketinget, hvis folketinget noget hyppigere og noget mere indgående beskæftigede sig med Danmarks udenrigspolitik i alle dens enkelte faser.

Der tales og diskuteres så meget om, ikke mindst i ungdomsorganisationerne og ungdomsbladene, at der mangler politisk interesse i dette land, og at man ikke kan forstå, hvorfor der ikke sker noget mere interessant i folketinget, og hvorfor fyldningsgraden i folketinget er så ringe. Nå ja, nu findes der naturligvis mange praktiske forklaringer på det sidste: medlemmernes deltagelse i udvalgs møde o. lign. Men er forholdet ikke også det, at det danske folketing i allerhøjeste grad lever videre på arbejdsmæssige traditioner, som blev indledt i 1849, og som dengang under de daværende forhold var rigtige, men som ikke er rigtige mere? Er det ikke sådan, at folketinget bruger en uhyre masse tid til at klare vandløbsforhold, autorisation af fluebekæmpelsesmidler, bekæmpelse af råger og lignende ting, men bruger uhyre lidt tid til at beskæftige sig med det, der dog er det væsentligste for dette lille land, nemlig Danmarks udenrigspolitik?

Jeg tror, det er sådan, men man opfatter efterhånden udenrigspolitikken som en ressort, regeringen kan klare, og så kun, når traditionen byder det, tager man en udenrigspolitisk debat, der derfor har al mulig chance for at forløbe, som debatten i dag forløber, og hvorom jeg i øvrigt må have lov at sige, at det er ganske karakteristisk, at en debat om udenrigspolitik i